

НИКОЛОЗ ЧАЧАВА
ОТАРОВА МАМА

НИКОЛОЗ
ЧАЧАВА

ОТАРОВА МАМА

З грузинської переклав
ОЛЕКСА СИНІЧЕНКО

Малювала
НІНА ДЕНИСОВА

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА»
Київ 1969

Тато не повернувся з війни. Поклав голову за Батьківщину. Отар з мамою лишилися самі.

Мама пішла на роботу, а Отар, наче великий, хазяйнує вдома — прибирає, гріє чай, біга по хліб.

Дуже любить Отар свою маму, тільки в нього й думок що про неї. Тато, як ішов на фронт, сказав йому: «Гляди ж, Отаре, дбай про маму».

Пам'ятає він батькові слова, добре пам'ятає — і про маму піклується, і сам собі дає раду.

Як прийде зі школи, зараз береться до діла. Поробить уроки, а тоді заходжується господарювати: помие посуд, принесе води, позамітає в кімнаті, скрізь поприбирає.

Отак і допомагає мамі. Мама ж працює, приходять з роботи стомлена. Вона й так удома стільки клопочеться, нехай, думає, мій синок нічим не журиться. Що де візьме, завше принесе Отарові.

А Отар береже все для мами, поділиться з нею кожним яблучком.

Сьогодні приїхав із села їхній сусід і приніс їм миску винограду і яблук. Отар сказав спасибі, переклав гостинець на тарілку, а миску віддав назад.

Велике червонясте яблуко так дивиться на нього, як не скаже: «Ось укуси мене, побачиш, як смачно».

Дивиться Отар, і так кортить йому хоч

винограду ягідку покуштувати. Але ні, поїсть разом із мамою, тоді смачніше буде. Велике діло, як трохи потерпить. Поки прийде мама. Хай і забариться, і пізніше він попоїсть яблук і винограду, хіба вони погіршають від цього?

— Людина мусить мати витримку,— казав не раз тато. Отар це пам'ятає.

Вже й сьома година, а мами все нема, і не дзвонить. «Чому ж?!» — думає Отар.

А може, подзвонила саме тоді, як він вийшов надвір?

Сам подзвони, ти ж знаєш, де мама. На роботі вона.

— Хто це? Дядько Сандро? Це я, дядьку Сандро, Отар. Моя мама вже пішла? — Так і є. У них збори, й тому затрималася.— Дякую вам, дядьку Сандро, дякую.

Отар одразу заметушився, увімкнув плитку, поставив розігрівати суп, дістав дві тарілки.

У цю хвилину надворі загримів грім.

«Вранці була така гарна погода, а тепер усе небо захмарилося. Сьома година, і вже темно»,— подумав Отар.

Блиснула блискавка, знову загриміло, і полив страшений дощ.

Вулицями потекли ручаї води.

Що ж робити? Мама вже, мабуть, десь у дорозі... Ще змокне і заслабне.

Треба понести їй парасольку, калоші, плаща. А як розминеться з нею? Ні, він знає, якою вулицею повертається мама з роботи, але ще трошки зачекає.

Надворі періщить дощ, уже восьма година, а мами нема та й нема.

Отар одягнувся, узяв мамин плащ, парасольку, калоші. Потім вимкнув плитку, погасив світло й замкнув за собою двері.

Дощ трохи перестав, по вулиці гомонить потік.

Іде, поспішає Отар.

Знову блиснуло, загриміло, і дощ припустив.

Отар розкрив парасольку і ступає в темряві.

Насилу вибрався на головну вулицю. Перехожих ніде не видно, але з під'їздів долинає гомін — то люди поховалися від дощу.

Отар і собі зупинився, згорнув парасольку і обтрусив.

Тут-таки сховалася і мама його — її застиг дощ у дорозі, але він не побачив її.

— Чий ти, хлопче? — спитав Отара якийсь дід.— Хто вислав тебе з дому в такий дощ? Видно, немає у тебе батьків...

Отар образився. Як то немає батьків?.. Хоч тато в нього й загинув, але ж мама є. Мама йому й за тата.

— Я вийшов зустріти свою маму, дідуся, щоб вона не змокла. Який дощ противний!..

Мама впізнала Отарів голос, зраділа й кинулась до сина, обняла його. І Отар так обнімав маму, ніби давно не бачив її, а сам

одним оком позирав на діда, мовляв, бачите, яка у мене мама, а ви думали, я безпритульний...

А дід усміхався у вуса, щось казав молодій жінці, що стояла поруч, і рукою показував на Отара.

Мама надягла плаща й калоші, розкрила парасольку, поклала руку Отарові на плече, і вони вдвох пішли додому.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Чачава Николоз. МАМА ОТАРА. Рассказ.
(На українском языке)

Редактор Є. А. Горева. Художній редактор С. К. Артюшенко. Технічний редактор Х. М. Романчикова. Коректор Т. О. Крижна. Здано на виробництво 7. VII. 1969 р. Підписано до друку 20. X. 1969 р. Формат 70×90^{1/16}. Папір офс. № 2. Фіз. друк. арк. 1. Обл.-вид. арк. 0,93. Умовн. друк. арк. 1,17. Тираж 115 000. Зам. № 789.
Ціна 7 коп.

Видавництво «Веселка». Київ, Кірова, 34.
Друкоffsetна фабрика «Атлас» Комітету по пресі при
Раді Міністрів УРСР. Львів, Зелена, 20.

7-6-1

74-69M

7 коп.

